

GLORIA

ELLER
ÖDETS HAND.

(Fort. från föreg. nr.)

Under samtal med fader Moriarty uttalade David en praktiskt taget uttömt beslut, men detta tog honom så lång tid, att det var sent i maj, innan han var färdig att lämna sändan och söka inträde i en högskola. Nu var det för sent för det. Året och därför flyttade David över till St. Ingles och fortsatte sina studier under fader Moriarty ledning. Samtidigt skrev han också sitt förklaringsbrev till miss de Crespieny omständligt allt, som tilldragit sig sedan han träffat henne i Washington, upptäckten av hans bror, återseendet av hans fader, flydd Gryphyn, och dennes död, hans rättigheter till Gryphynsbo, av vilka han dock inte ännu hade tagit något, upptäckten av den begravningsplatsen och hans förärfade därmed samt slutligen hans eget beslut att söka inträde vid en högskola och fullborda sina studier. Han tillade, att han skulle hålla sitt löfte att inte ge sig tillkännas för Gloria under den tid som återstod av det bestämda året och att miss de Crespieny kunde använda sitt eget omdöme, huruvida hon borde meddela sin egen skatting innehållit av hans brev, samt slutligen att han förlitade sig på miss de Crespienys godhet att skriva till honom och låta honom veta något om den vars lycka och välfärd lågo honom så varmt om hjärtat.

I behörig tid mottog David Lindsay, miss de Crespienys svar, vari hon tackade honom för hans uppmärksamhet och lycksökande honom till hans ändrade levnadsvillkor samt prisade hans beslut att söka förvärva sig kunskaper.

David läste skyndsamt igenom alla dessa artighetsfraser för att komma till den del av brevet, där han såg Gloria namn omnämnt.

Miss de Crespieny skrev, att den unga grevinnan de la Vera, hade återunnit sitt förstånd i den passande omgivning, som tillkom hennes rang och rikedom. Men miss Crespieny ansåg det bäst att inte meddela henne innehållet av det brev hon erhölet eller på annat sätt väcka hennes hägnad av brevkärlighet. Hon var vid bästa hälsa och lynte. Det skulle var stor skada, att störa henne i detta lyckliga tillstånd.

När David slutat läsningen av brevet tänkte han:

— Hon skall snart glömma mig. Det är endast naturligt att hon gör det.

Han suckade och tillade med tårar i ögonen:

— I alla händelser må Gud välsigna henne.

Och sålunda fortsatte David sina studier hos fader Moriarty med största iver, och till början av september förklarade hans lärare honom fullt färdig att inträda i en högskola. Några veckor senare lämnade han prisen hem med många tackbrev till de som behövt honom till att avsluta hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

Gloria suckade.

— Det ånår ingen levande varslas om du är död eller ej, fortfor tanten. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

Gloria suckade ånyo och sade:

— Jag tycker inte om att bedra någon.

— Men du bedrar ingen människa, förklarade tanten.

— Jag vill inte låtsas tycka om någon.

— Men du tycks ju inte vara besvaren av dylika känslor.

— Jo, jag ogillar mig själv, och det är det värsta av allsammans.

— Du är vid dåligt lynne i dag, Gloria. Men apropos Saratoga så måste vi stanna över i Washington för att göra upp dina affärer.

— Vilka affärer, tant Agrippina? frågade Gloria förvånat.

— Har du glömt allsammans? Var det inte i Washington, som ditt häftiga och löjliga giftermål avslutades?

— Jo, visst.

— Nå, då är det i Washington, som det måste faktiskt annulleras genom en villkorlig skilsmässa. Jag skulle ha varit ditt med dig fört, om icke kongressen varit samlad och staden full av folk, så att allt blivit bekant. Men om några dagar skall staden vara nästan tomt och då kan du...

— Men han hade ju givit sitt löfte att inte skriva till dig eller på något annat sätt oroa dig under tolv månader ditt, annärkte tanten trott, sedan Gloria slutat sitt beklagande.

— Ja, till mig — men är det inte märkvärdigt att han ej skrivit ett ord till dig för att förfråga sig om mig? invände Gloria.

— Ah nej, det vore inte märkvär-

— Jag hoppas, att han gör det, svarade Gloria. Men jag kom egentligen upp hit för att tala med dig om en annan sak, som ligger mig mycket om hjärtat, och där jag önskar att komma i en riktig ställning.

— Vad månne det kan vara? sporde miss Agrippina med intresse.

— Jo, du vill, att vi ska fara till Saratoga. Jag vill blott underrätta dig, tant Agrippina, att jag inte ännu inträde i någon societet i Saratoga Springs under falsk flagg, det vill säga att ge falsk föreställning om vem jag är.

— Vem i hela världen önskar, att du skall göra det, Gloria?

— Du synes önska det.

— Jag!

— Ja, du tant!

— Vad menar du?

— Jag menar, att det sätt, varpå jag blir presenterad, förlöder folk att tro mig var en gift kvinna, fri att mottaga kärleksförklaringar och giftermålsanbud.

— Har någon sådan förklaring eller något sådant anbud gjorts dig Gloria? frågade tanten tydligen illa till mods.

— Ja, och något sådant får icke hända igen.

— Naturligtvis inte. Och vem var den gästmannen, som mistog sig så illa?

— Ursäkta mig, tant, men det är knappast grannliga att omtala det. Det var ett mistag, såsom du säger, men ett mistag, som vad mig beträffar icke får upprepas.

— Ditt eget reserverade uttalande bör förhindra det, Gloria.

— Jag kan icke förstå, hur jag skulle kunna vara mera reserverad än jag redan är, annat än genom att dräga mig fullkomligt tillbaka från sällskapslivet. Det måste bli känt, att jag är gift.

— Men hur skall detta gå till? Du presenteras nu såsom grevinnan de la Vera. Även om du man vore närvarande, skulle du bli så presenterad, med mindre han själv vore adelsman och med en titel högre än din. Om folk tar dig för att vara gift, kommer detta sig av din ungdom och den omständigheten, att du man är frånvarande. Ingen av dessa omständigheter kunna vi ändra. Du vill väl inte tillkännagiva på ett offentligt sätt, att grevinnan de la Vera är gift och därför inte längre på äktenskapsmarknad? Kan du inte se nu, vid närmare eftertanke, att den saken inte går för sig?

— Det ånår ingen levande varslas om du är död eller ej, fortfor tanten. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

Gloria suckade ånyo och sade:

— Jag tycker inte om att bedra någon.

— Men du bedrar ingen människa, förklarade tanten.

— Jag vill inte låtsas tycka om någon.

— Men du tycks ju inte vara besvaren av dylika känslor.

— Jo, jag ogillar mig själv, och det är det värsta av allsammans.

— Du är vid dåligt lynne i dag, Gloria. Men apropos Saratoga så måste vi stanna över i Washington för att göra upp dina affärer.

— Vilka affärer, tant Agrippina? frågade Gloria förvånat.

— Har du glömt allsammans? Var det inte i Washington, som ditt häftiga och löjliga giftermål avslutades?

— Jo, visst.

— Nå, då är det i Washington, som det måste faktiskt annulleras genom en villkorlig skilsmässa. Jag skulle ha varit ditt med dig fört, om icke kongressen varit samlad och staden full av folk, så att allt blivit bekant. Men om några dagar skall staden vara nästan tomt och då kan du...

— Men han hade ju givit sitt löfte att inte skriva till dig eller på något annat sätt oroa dig under tolv månader ditt, annärkte tanten trott, sedan Gloria slutat sitt beklagande.

— Ja, till mig — men är det inte märkvärdigt att han ej skrivit ett ord till dig för att förfråga sig om mig? invände Gloria.

— Ah nej, det vore inte märkvär-

— Jag hoppas, att han gör det, svarade Gloria. Men jag kom egentligen upp hit för att tala med dig om en annan sak, som ligger mig mycket om hjärtat, och där jag önskar att komma i en riktig ställning.

— Vad månne det kan vara? sporde miss Agrippina med intresse.

— Jo, du vill, att vi ska fara till Saratoga. Jag vill blott underrätta dig, tant Agrippina, att jag inte ännu inträde i någon societet i Saratoga Springs under falsk flagg, det vill säga att ge falsk föreställning om vem jag är.

— Vem i hela världen önskar, att du skall göra det, Gloria?

— Du synes önska det.

— Jag!

— Ja, du tant!

— Vad menar du?

— Jag menar, att det sätt, varpå jag blir presenterad, förlöder folk att tro mig var en gift kvinna, fri att mottaga kärleksförklaringar och giftermålsanbud.

— Har någon sådan förklaring eller något sådant anbud gjorts dig Gloria? frågade tanten tydligen illa till mods.

— Ja, och något sådant får icke hända igen.

— Naturligtvis inte. Och vem var den gästmannen, som mistog sig så illa?

— Ursäkta mig, tant, men det är knappast grannliga att omtala det. Det var ett mistag, såsom du säger, men ett mistag, som vad mig beträffar icke får upprepas.

— Ditt eget reserverade uttalande bör förhindra det, Gloria.

— Jag kan icke förstå, hur jag skulle kunna vara mera reserverad än jag redan är, annat än genom att dräga mig fullkomligt tillbaka från sällskapslivet. Det måste bli känt, att jag är gift.

— Men hur skall detta gå till? Du presenteras nu såsom grevinnan de la Vera. Även om du man vore närvarande, skulle du bli så presenterad, med mindre han själv vore adelsman och med en titel högre än din. Om folk tar dig för att vara gift, kommer detta sig av din ungdom och den omständigheten, att du man är frånvarande. Ingen av dessa omständigheter kunna vi ändra. Du vill väl inte tillkännagiva på ett offentligt sätt, att grevinnan de la Vera är gift och därför inte längre på äktenskapsmarknad? Kan du inte se nu, vid närmare eftertanke, att den saken inte går för sig?

— Det ånår ingen levande varslas om du är död eller ej, fortfor tanten. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

Gloria suckade.

— Det ånår ingen levande varslas om du är död eller ej, fortfor tanten. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

— Jag hoppas, att han gör det, svarade Gloria. Men jag kom egentligen upp hit för att tala med dig om en annan sak, som ligger mig mycket om hjärtat, och där jag önskar att komma i en riktig ställning.

— Vad månne det kan vara? sporde miss Agrippina med intresse.

— Jo, du vill, att vi ska fara till Saratoga. Jag vill blott underrätta dig, tant Agrippina, att jag inte ännu inträde i någon societet i Saratoga Springs under falsk flagg, det vill säga att ge falsk föreställning om vem jag är.

— Vem i hela världen önskar, att du skall göra det, Gloria?

— Du synes önska det.

— Jag!

— Ja, du tant!

— Vad menar du?

— Jag menar, att det sätt, varpå jag blir presenterad, förlöder folk att tro mig var en gift kvinna, fri att mottaga kärleksförklaringar och giftermålsanbud.

— Har någon sådan förklaring eller något sådant anbud gjorts dig Gloria? frågade tanten tydligen illa till mods.

— Ja, och något sådant får icke hända igen.

— Naturligtvis inte. Och vem var den gästmannen, som mistog sig så illa?

— Ursäkta mig, tant, men det är knappast grannliga att omtala det. Det var ett mistag, såsom du säger, men ett mistag, som vad mig beträffar icke får upprepas.

— Ditt eget reserverade uttalande bör förhindra det, Gloria.

— Jag kan icke förstå, hur jag skulle kunna vara mera reserverad än jag redan är, annat än genom att dräga mig fullkomligt tillbaka från sällskapslivet. Det måste bli känt, att jag är gift.

— Men hur skall detta gå till? Du presenteras nu såsom grevinnan de la Vera. Även om du man vore närvarande, skulle du bli så presenterad, med mindre han själv vore adelsman och med en titel högre än din. Om folk tar dig för att vara gift, kommer detta sig av din ungdom och den omständigheten, att du man är frånvarande. Ingen av dessa omständigheter kunna vi ändra. Du vill väl inte tillkännagiva på ett offentligt sätt, att grevinnan de la Vera är gift och därför inte längre på äktenskapsmarknad? Kan du inte se nu, vid närmare eftertanke, att den saken inte går för sig?

— Det ånår ingen levande varslas om du är död eller ej, fortfor tanten. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

Gloria suckade.

— Det ånår ingen levande varslas om du är död eller ej, fortfor tanten. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

— Jag hoppas, att han gör det, svarade Gloria. Men jag kom egentligen upp hit för att tala med dig om en annan sak, som ligger mig mycket om hjärtat, och där jag önskar att komma i en riktig ställning.

— Vad månne det kan vara? sporde miss Agrippina med intresse.

— Jo, du vill, att vi ska fara till Saratoga. Jag vill blott underrätta dig, tant Agrippina, att jag inte ännu inträde i någon societet i Saratoga Springs under falsk flagg, det vill säga att ge falsk föreställning om vem jag är.

— Vem i hela världen önskar, att du skall göra det, Gloria?

— Du synes önska det.

— Jag!

— Ja, du tant!

— Vad menar du?

— Jag menar, att det sätt, varpå jag blir presenterad, förlöder folk att tro mig var en gift kvinna, fri att mottaga kärleksförklaringar och giftermålsanbud.

— Har någon sådan förklaring eller något sådant anbud gjorts dig Gloria? frågade tanten tydligen illa till mods.

— Ja, och något sådant får icke hända igen.

— Naturligtvis inte. Och vem var den gästmannen, som mistog sig så illa?

— Ursäkta mig, tant, men det är knappast grannliga att omtala det. Det var ett mistag, såsom du säger, men ett mistag, som vad mig beträffar icke får upprepas.

— Ditt eget reserverade uttalande bör förhindra det, Gloria.

— Jag kan icke förstå, hur jag skulle kunna vara mera reserverad än jag redan är, annat än genom att dräga mig fullkomligt tillbaka från sällskapslivet. Det måste bli känt, att jag är gift.

— Men hur skall detta gå till? Du presenteras nu såsom grevinnan de la Vera. Även om du man vore närvarande, skulle du bli så presenterad, med mindre han själv vore adelsman och med en titel högre än din. Om folk tar dig för att vara gift, kommer detta sig av din ungdom och den omständigheten, att du man är frånvarande. Ingen av dessa omständigheter kunna vi ändra. Du vill väl inte tillkännagiva på ett offentligt sätt, att grevinnan de la Vera är gift och därför inte längre på äktenskapsmarknad? Kan du inte se nu, vid närmare eftertanke, att den saken inte går för sig?

— Det ånår ingen levande varslas om du är död eller ej, fortfor tanten. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

Gloria suckade.

— Det ånår ingen levande varslas om du är död eller ej, fortfor tanten. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

— Jag hoppas, att han gör det, svarade Gloria. Men jag kom egentligen upp hit för att tala med dig om en annan sak, som ligger mig mycket om hjärtat, och där jag önskar att komma i en riktig ställning.

— Vad månne det kan vara? sporde miss Agrippina med intresse.

— Jo, du vill, att vi ska fara till Saratoga. Jag vill blott underrätta dig, tant Agrippina, att jag inte ännu inträde i någon societet i Saratoga Springs under falsk flagg, det vill säga att ge falsk föreställning om vem jag är.

— Vem i hela världen önskar, att du skall göra det, Gloria?

— Du synes önska det.

— Jag!

— Ja, du tant!

— Vad menar du?

— Jag menar, att det sätt, varpå jag blir presenterad, förlöder folk att tro mig var en gift kvinna, fri att mottaga kärleksförklaringar och giftermålsanbud.

— Har någon sådan förklaring eller något sådant anbud gjorts dig Gloria? frågade tanten tydligen illa till mods.

— Ja, och något sådant får icke hända igen.

— Naturligtvis inte. Och vem var den gästmannen, som mistog sig så illa?

— Ursäkta mig, tant, men det är knappast grannliga att omtala det. Det var ett mistag, såsom du säger, men ett mistag, som vad mig beträffar icke får upprepas.

— Ditt eget reserverade uttalande bör förhindra det, Gloria.

— Jag kan icke förstå, hur jag skulle kunna vara mera reserverad än jag redan är, annat än genom att dräga mig fullkomligt tillbaka från sällskapslivet. Det måste bli känt, att jag är gift.

— Men hur skall detta gå till? Du presenteras nu såsom grevinnan de la Vera. Även om du man vore närvarande, skulle du bli så presenterad, med mindre han själv vore adelsman och med en titel högre än din. Om folk tar dig för att vara gift, kommer detta sig av din ungdom och den omständigheten, att du man är frånvarande. Ingen av dessa omständigheter kunna vi ändra. Du vill väl inte tillkännagiva på ett offentligt sätt, att grevinnan de la Vera är gift och därför inte längre på äktenskapsmarknad? Kan du inte se nu, vid närmare eftertanke, att den saken inte går för sig?

— Det ånår ingen levande varslas om du är död eller ej, fortfor tanten. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

Gloria suckade.

— Det ånår ingen levande varslas om du är död eller ej, fortfor tanten. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

— Jag hoppas, att han gör det, svarade Gloria. Men jag kom egentligen upp hit för att tala med dig om en annan sak, som ligger mig mycket om hjärtat, och där jag önskar att komma i en riktig ställning.

— Vad månne det kan vara? sporde miss Agrippina med intresse.

— Jo, du vill, att vi ska fara till Saratoga. Jag vill blott underrätta dig, tant Agrippina, att jag inte ännu inträde i någon societet i Saratoga Springs under falsk flagg, det vill säga att ge falsk föreställning om vem jag är.

— Vem i hela världen önskar, att du skall göra det, Gloria?

— Du synes önska det.

— Jag!

— Ja, du tant!

— Vad menar du?

— Jag menar, att det sätt, varpå jag blir presenterad, förlöder folk att tro mig var en gift kvinna, fri att mottaga kärleksförklaringar och giftermålsanbud.

— Har någon sådan förklaring eller något sådant anbud gjorts dig Gloria? frågade tanten tydligen illa till mods.

— Ja, och något sådant får icke hända igen.

— Naturligtvis inte. Och vem var den gästmannen, som mistog sig så illa?

— Ursäkta mig, tant, men det är knappast grannliga att omtala det. Det var ett mistag, såsom du säger, men ett mistag, som vad mig beträffar icke får upprepas.

— Ditt eget reserverade uttalande bör förhindra det, Gloria.

— Jag kan icke förstå, hur jag skulle kunna vara mera reserverad än jag redan är, annat än genom att dräga mig fullkomligt tillbaka från sällskapslivet. Det måste bli känt, att jag är gift.

— Men hur skall detta gå till? Du presenteras nu såsom grevinnan de la Vera. Även om du man vore närvarande, skulle du bli så presenterad, med mindre han själv vore adelsman och med en titel högre än din. Om folk tar dig för att vara gift, kommer detta sig av din ungdom och den omständigheten, att du man är frånvarande. Ingen av dessa omständigheter kunna vi ändra. Du vill väl inte tillkännagiva på ett offentligt sätt, att grevinnan de la Vera är gift och därför inte längre på äktenskapsmarknad? Kan du inte se nu, vid närmare eftertanke, att den saken inte går för sig?

— Det ånår ingen levande varslas om du är död eller ej, fortfor tanten. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

Gloria suckade.

— Det ånår ingen levande varslas om du är död eller ej, fortfor tanten. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

— Jag hoppas, att han gör det, svarade Gloria. Men jag kom egentligen upp hit för att tala med dig om en annan sak, som ligger mig mycket om hjärtat, och där jag önskar att komma i en riktig ställning.

— Vad månne det kan vara? sporde miss Agrippina med intresse.

— Jo, du vill, att vi ska fara till Saratoga. Jag vill blott underrätta dig, tant Agrippina, att jag inte ännu inträde i någon societet i Saratoga Springs under falsk flagg, det vill säga att ge falsk föreställning om vem jag är.

— Vem i hela världen önskar, att du skall göra det, Gloria?

— Du synes önska det.

— Jag!

— Ja, du tant!

— Vad menar du?

— Jag menar, att det sätt, varpå jag blir presenterad, förlöder folk att tro mig var en gift kvinna, fri att mottaga kärleksförklaringar och giftermålsanbud.

— Har någon sådan förklaring eller något sådant anbud gjorts dig Gloria? frågade tanten tydligen illa till mods.

— Ja, och något sådant får icke hända igen.

— Naturligtvis inte. Och vem var den gästmannen, som mistog sig så illa?

— Ursäkta mig, tant, men det är knappast grannliga att omtala det. Det var ett mistag, såsom du säger, men ett mistag, som vad mig beträffar icke får upprepas.

— Ditt eget reserverade uttalande bör förhindra det, Gloria.

— Jag kan icke förstå, hur jag skulle kunna vara mera reserverad än jag redan är, annat än genom att dräga mig fullkomligt tillbaka från sällskapslivet. Det måste bli känt, att jag är gift.

— Men hur skall detta gå till? Du presenteras nu såsom grevinnan de la Vera. Även om du man vore närvarande, skulle du bli så presenterad, med mindre han själv vore adelsman och med en titel högre än din. Om folk tar dig för att vara gift, kommer detta sig av din ungdom och den omständigheten, att du man är frånvarande. Ingen av dessa omständigheter kunna vi ändra. Du vill väl inte tillkännagiva på ett offentligt sätt, att grevinnan de la Vera är gift och därför inte längre på äktenskapsmarknad? Kan du inte se nu, vid närmare eftertanke, att den saken inte går för sig?

— Det ånår ingen levande varslas om du är död eller ej, fortfor tanten. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

Gloria suckade.

— Det ånår ingen levande varslas om du är död eller ej, fortfor tanten. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

— Jag hoppas, att han gör det, svarade Gloria. Men jag kom egentligen upp hit för att tala med dig om en annan sak, som ligger mig mycket om hjärtat, och där jag önskar att komma i en riktig ställning.

— Vad månne det kan vara? sporde miss Agrippina med intresse.

— Jo, du vill, att vi ska fara till Saratoga. Jag vill blott underrätta dig, tant Agrippina, att jag inte ännu inträde i någon societet i Saratoga Springs under falsk flagg, det vill säga att ge falsk föreställning om vem jag är.

— Vem i hela världen önskar, att du skall göra det, Gloria?

— Du synes önska det.

— Jag!

— Ja, du tant!

— Vad menar du?

— Jag menar, att det sätt, varpå jag blir presenterad, förlöder folk att tro mig var en gift kvinna, fri att mottaga kärleksförklaringar och giftermålsanbud.

— Har någon sådan förklaring eller något sådant anbud gjorts dig Gloria? frågade tanten tydligen illa till mods.

— Ja, och något sådant får icke hända igen.

— Naturligtvis inte. Och vem var den gästmannen, som mistog sig så illa?

— Ursäkta mig, tant, men det är knappast grannliga att omtala det. Det var ett mistag, såsom du säger, men ett mistag, som vad mig beträffar icke får upprepas.

— Ditt eget reserverade uttalande bör förhindra det, Gloria.

— Jag kan icke förstå, hur jag skulle kunna vara mera reserverad än jag redan är, annat än genom att dräga mig fullkomligt tillbaka från sällskapslivet. Det måste bli känt, att jag är gift.

— Men hur skall detta gå till? Du presenteras nu såsom grevinnan de la Vera. Även om du man vore närvarande, skulle du bli så presenterad, med mindre han själv vore adelsman och med en titel högre än din. Om folk tar dig för att vara gift, kommer detta sig av din ungdom och den omständigheten, att du man är frånvarande. Ingen av dessa omständigheter kunna vi ändra. Du vill väl inte tillkännagiva på ett offentligt sätt, att grevinnan de la Vera är gift och därför inte längre på äktenskapsmarknad? Kan du inte se nu, vid närmare eftertanke, att den saken inte går för sig?

— Det ånår ingen levande varslas om du är död eller ej, fortfor tanten. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

Gloria suckade.

— Det ånår ingen levande varslas om du är död eller ej, fortfor tanten. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

PILES

För ett halft århundrade
en standard av
framgångsfull behandling
Dr. CHASE'S
JOINTMENT

na vi arrangera allsammans i största ro.

— Jag vill inte veta av något dylikt.

— Vad menar du, min unga grevina?

— Jag vill inte ha någon villkorlig skilsmässa. Jag vill inte!

— Mitt kära barn, jag är ledsen att säga, att du inte kan få någon fullständig skilsmässa, som skulle tillåta dig att gifta dig igen. Var religion tillåter inte en sådan syndig lek med äktenskaps heliga sakrament.

— Men jag vill inte ha någon skilsmässa alls, varken fullständig eller ofullständig. Nu vet du det.

— Vad i all världen kan den tokiga flickan mena nu? utbrast tanten i högsta bestörtning.

— Jag vill inte ha någon skilsmässa från David Lindsay och kommer inte att gå in på något dylikt. Jag vill inte behandla honom på ett sådant sätt. Jag — jag skakar David, utropade hon och brast i gråt samt stannade fram under fortsatta syntningar. Och ju mer jag ser andra personer, dess högre aktar jag David.

Ja, tant Agrippina, så ha ju alla sagt, att när jag sett mer av min egen värld, skulle jag skämmas ytterligt för min bligsamma skärmar. Men det har blivit alldeles motsatsen. Ju mera jag sett av världen, dess mer har jag blivit i stånd att bedöma och värdera, att ära och älska min gode David.

— Grevinna Gloria! utbrast den gamla damen med fasa.

— Ah, strunt i grevinnan Gloria! Jag hatar henne. Jag önskar jag aldrig hört talas om henne. Jag önskar jag hade blivit bortstulen eller övergiven, när jag var liten och blivit upptagen av farmor Lindsay och uppfostrad på Sandön tillsammans med David. Då skulle jag varit lycklig nu. Jag vill inte ha någon skilsmässa skilsmässa från David. Men i alla andra avseenden skall jag under ett års tid låta mig leda av dina råd och i överensstämmelse med mitt löfte avstå från att se eller skriva till David Lindsay. Men efter den tidens slut ännar jag skriva till honom och bedja honom komma tillbaka till mig och då, om han fortfarande ska älska en sådan ostadig och nyckfull samt obekant värd, som han funnit mig i.

— Ja, men han har ju sagt och gjort, att han vill ha mig! Och nu du också, utbrast hon sig med, att hon älskade honom till sin död.

— Låt väl ströta honom så, att han älskade honom till sin död. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

— Det ånår ingen levande varslas om du är död eller ej, fortfor tanten. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

— Jag hoppas, att han gör det, svarade Gloria. Men jag kom egentligen upp hit för att tala med dig om en annan sak, som ligger mig mycket om hjärtat, och där jag önskar att komma i en riktig ställning.

— Vad månne det kan vara? sporde miss Agrippina med intresse.

— Jo, du vill, att vi ska fara till Saratoga. Jag vill blott underrätta dig, tant Agrippina, att jag inte ännu inträde i någon societet i Saratoga Springs under falsk flagg, det vill säga att ge falsk föreställning om vem jag är.

— Vem i hela världen önskar, att du skall göra det, Gloria?

— Du synes önska det.

— Jag!

— Ja, du tant!

— Vad menar du?

— Jag menar, att det sätt, varpå jag blir presenterad, förlöder folk att tro mig var en gift kvinna, fri att mottaga kärleksförklaringar och giftermålsanbud.

— Har någon sådan förklaring eller något sådant anbud gjorts dig Gloria? frågade tanten tydligen illa till mods.

— Ja, och något sådant får icke hända igen.

— Naturligtvis inte. Och vem var den gästmannen, som mistog sig så illa?

— Ursäkta mig, tant, men det är knappast grannliga att omtala det. Det var ett mistag, såsom du säger, men ett mistag, som vad mig beträffar icke får upprepas.

— Ditt eget reserverade uttalande bör förhindra det, Gloria.

— Jag kan icke förstå, hur jag skulle kunna vara mera reserverad än jag redan är, annat än genom att dräga mig fullkomligt tillbaka från sällskapslivet. Det måste bli känt, att jag är gift.

— Men hur skall detta gå till? Du presenteras nu såsom grevinnan de la Vera. Även om du man vore närvarande, skulle du bli så presenterad, med mindre han själv vore adelsman och med en titel högre än din. Om folk tar dig för att vara gift, kommer detta sig av din ungdom och den omständigheten, att du man är frånvarande. Ingen av dessa omständigheter kunna vi ändra. Du vill väl inte tillkännagiva på ett offentligt sätt, att grevinnan de la Vera är gift och därför inte längre på äktenskapsmarknad? Kan du inte se nu, vid närmare eftertanke, att den saken inte går för sig?

— Det ånår ingen levande varslas om du är död eller ej, fortfor tanten. Men om någon kärleksskrank ung man friar till dig i trots av att du reservat och motvillig att uppmuntra honom, så behöver du ju blott avvisa hans frieri, och därmed punkt. Du är icke skyldig honom någon förklaring, och om han känner sig besviken, är det rätt åt honom.

— Jag hoppas, att han gör det, svarade Gloria. Men jag kom egentligen upp hit för att tala med dig om en annan sak, som ligger mig mycket om hjärtat, och där jag önskar att komma i en riktig ställning.